

СРЪБРОМ-ОБЕЩЪ.

Нѣкой сребролювецъ като направилъ сичкій си имотъ на пари, и ги стѣпилъ да направилъ златъ топъ, зарынялъ го на нѣкое мѣсто, гдѣто, зарынялъ заедно съ него и дѣшж-тѣ и дѣма си, тѣ ходѣлъ всякой день да го гледа. Другъ единъ като го пригледалъ разбралъ каква е работата, ископалъ и извадилъ златый топъ. На третина-та дошелъ пакъ той и видѣлъ мѣсто-то празно, наченалъ да плаче и да си скѣби космы-тѣ. Нѣкой си като го видѣлъ така, и са надчилъ зашто е това, рекълъ: не днывай о дѣже! что-то и когато си имѣлъ злато-то като че си го не имѣлъ. Сега възми единъ камъкъ и го тѣрни на мѣсто злато-то. Все толко ще ти хване мѣсто, что-то какво-то разбирамъ, че и когато си ималъ злато-то, не си го употрекавалъ за нищо.